

Nyomárkay István főszerk.

Filológia.hu (Pethő József)

Egy online filológiai folyóirat

A folyóirat általános bemutatása

A Modern Filológiai Társaság online folyóirata (és új honlapja) 2010 januárja óta működik. Az alapító főszerkesztő és a szerkesztőbizottság elnöke Nyomárkay István, a Modern Filológiai Társaság elnöke, az alapító szerkesztő Veszelszki Ágnes. A tanácsadó testület tagjai a következő neves kutatók: Bańcerowski Janusz, Bárdosi Vilmos, Bárdos Jenő, Frank Tibor, Gadányi Károly, Giacomo Sciacovelli, Gósy Mária, Jászay László, Jeremiás Éva, Keszler Borbála, Kiss Jenő, Knipf Erzsébet, Kulcsár Szabó Ernő, Lukács István, Pál Ferenc, Papp Andrea, Székely Gábor, Gerhard Neweklowsky (Bécs), Marko Jesenšek (Maribor), Djuro Blažeka (Zágráb), Peter Sherwood, Marko Samardžija (Zágráb).

Az impresszum szerint a folyóirat nyelve alapvetően magyar, de angol, német, francia, orosz, spanyol, olasz, horvát, szerb stb. nyelveken is elfogad a szerkesztőség tudományos írásokat. Minden cikkhez magyar és angol nyelvű kivonat társul. Általában három rovatba rendezve jelennek meg az írások: *Tanulmányok*, *Kisebb közlemények*, *Recenziók*, ezekhez járul esetenként még *Az év szakdolgozata* rovat.

Az eddig megjelent számokról

A folyóirat eddigi három évében összesen tíz szám jelent meg. Az alábbiakban időrendben haladva először ezeket mutatom be röviden, a nyomtatható változat alapján, amely az eddig megjelent írások oldalszámokkal ellátott, hivatkozható verzióját tartalmazza (<http://www.filologia.hu/fomenu/filologia.hu-menupont.html>).

A beköszönő 2010. évi első szám tanulmányrovata Nyomárkay István *Filológiánk tegnap és ma* című írását tartalmazza (előadásként a Gólyavári Esték előadás-sorozatban, 2010. április 22-én hangzott el). Nehéz lenne jobb nyitányt elképzelni a folyóirathoz, mint ezt a szó minden értelmében igazi filológusit: gazdag

forrásanyagra épülő, tudós, de mégis igen érdekes és közérthető dolgozatot. Nyomárkay professzor tanulmányában először is a filológia fogalmának főbb értelmezéseit mutatja be, két régi szótárunktól, Szenczi Molnár Albertétől és Pápai Páriz Ferencétől elindulva egészen napjainkig. Saját értelmezését a következőképpen összegzi: „a filológiát magam [...] széles körűen értelmezem, nem választva szét mereven a nyelv- és az irodalomtudományt, de előtérbe helyezve, sőt minden kutatáshoz nélkülözhetetlennek tartva a szavak értelmezését és a szöveget. A kutatások az idő folyamán természetesen fokozatosan terjedtek ki a klasszikus nyelvek körén túlra, de mindig a korábbi eredmények megbízható alapjára épültek” (5). Az írás második része úr szavunk „karrier”-jének bemutatásával és egyéb szemléletes példák részletes elemzésével a szerző szándéka szerint meggyőzően illusztrálja „bizonyos társadalmi és társasági relációk megértését is” (6). A harmadik részben szövegeket analizálva mutat be Nyomárkay István néhány olyan érdekes esetet, „amelyek amellet tanúskodnak, hogy a nyelvi érintkezés, természetesen elsősorban az írott nyelvben, a hatás által érintett nyelvben tőle idegen mondat szerkesztésben is megmutatkozhat” (11). A *Kisebb közlemények* rovatban Németh Ákos „*Aki ma ír, mintha csak tanúságot akarna tenni...*”. A vallomásos prózaformák átalakulása a két világháború közötti európai és magyar irodalomban című írását olvashatjuk. A dolgozat azt a folyamatot mutatja be részletesen, amelyet végül a következőképpen összegez a szerző: „a stilizáló, fikcionalizáló írásmód, illetve az önelbeszélés internalizálása a harmincas–negyvenes évek magyar prózájában is az önéletrajzi formák lassú átlényegülése felé mutat. A gyakran monologikus formájú elmélkedések, önértelmezések narrativizálása az önéletrajz partikuláris valóságától az általános emberi felé való elmozdulást jelentheti, míg a retorizáló, stilizáló, önreflexív elbeszélés a szubjektívhez az egyéni életen túlmutató, konnotatív jelentéseket kapcsol” (20). A *Recenziók* rovatában Boross Viktor Bańcerowski Janusz: *A világ nyelvi képe. A világkép mint a valóság metaképe a nyelvben és a nyelvhasználatban* című kötetét mutatja be. Az év szakdolgozata rovatban, a rovat azonos című pályázat győztes munkájaként, Havasmezői Gergely *A Vörös Ujság. Egy kommunista lap a Népköztársaságban és a Tanácsköztársaságban, 1918–1919* című érdekes szakdolgozatával ismerkedhetünk meg.

A 2010. évi második szám két tanulmányt közöl: Bańcerowski Janusznak *A nyelv szerepe az emberi valóság megalkotásában* és Dziewońska-Kiss Dorotának *Az élet fogalma a világ magyar nyelvi képében kérdőíves anyag alapján* című munkáját. Ebben a számban még két kisebb közleményt: Walkó Ádámnak *A horvát avantgárd irodalom 1907–1933*, valamint Csorba Gábrielnek *Terpeszkedő kifejezések, nyelvhelyesség, fordítás* című írásait, továbbá Németh Ákosnak Takáts József *Modern magyar politikai eszmetörténet* című könyvéről írt recenzióját. Bańcerowski Janusz, a hazai általános, illetve kognitív nyelvészet egyik meghatározó kutatója a következő alapvető kérdésekre fókuszál tanulmányában: mit is jelent az, hogy a nyelv alkotja az emberi valóságot, milyen módon befolyásolja a nyelv a világ ember általi észlelését, milyen hatást gyakorol az emberre, hogyan rendezi gondolkodásunkat, és hogyan modellálható mindez a nyelvelírásban? A dolgozat számos tanulsága közül mindenképp kiemelendő a következő módszertani szempontú javaslat: „Nyilvánvaló, hogy a nyelvi leírásnak alapvetően [...] nem strukturális kategóriákon kell alapulnia. Véleményünk szerint olyan kategóriákra van szükség, amelyek adekvátak lennének a kommunikációs szituációk és feladatok állandó változásaihoz, és amelyeknek ez a variabilitás, plaszticitás és nyitottság biztosítaná funkcionálásuk természetességét és egyszerűségét” (99–100). Dziewońska-Kiss Dorota – Bańcerowski professzor tanítványa – dolgozatában arra tesz kísérletet, hogy rekonstruálja az élet fogalmának a magyar nyelvben rögzült képét. Elemzése, amely egy kérdőíves vizsgálat eredményei alapján készült, rámutat arra, hogy a szóban forgó fogalom kognitív bázisába több profil, illetve konceptualizáció tartozik.

Az első évfolyam harmadik számát Grzeszak Anna *A magyar faktitív igék lengyel megfelelői* című tanulmánya nyitja, amelyben a szerző azt mutatja be, milyen kifejezéseket használnak a lengyel anyanyelvűek olyan helyzetekben, amelyekben a magyar beszélők faktitív igéket alkalmaznak. A dolgozat áttekintést ad arról, hogyan realizálódik a faktitív műveltetés kategóriája a két nyelvben, illetve a kiválasztott párhuzamos szövegek elemzésének az eredményeit részletezi. Eszerint a lengyelben nem létezik olyan morféma,

amelynek hozzáadásával faktitív igék jöhetnének létre, így nehézségbe ütközik a magyar faktitív igék lengyel ekvivalenseinek a megállapítása. A vizsgált szövegek elemzése alapján háromféle következtetést von le a szerző: 1. nem létezik egy domináns ekvivalenstípus; 2. az ekvivalensek nagyon változatosak; 3. ezek nagymértékben helyzet- és kontextusfüggőek. Ezután Bańcerowski Janusznak a Hadrovics-emlékülésen, a Magyar Tudományos Akadémián elhangzott előadását olvashatjuk *Hadrovics László funkcionális magyar mondattana* címmel. A dolgozat célja az, hogy röviden felvázolja Hadrovics László funkcionális magyar mondattani koncepcióját, emellett azonban Bańcerowski professzor fontos tudomány-módszertani tanulságokat is kiemel Hadrovics László munkájából, zárásként például a következőt: „A tudományok története azt mutatja, hogy terméketlen irányzatok ellen, hacsak nem kifejezetten ártalmasak, nemigen érdemes valami nagy erővel harcolni. Ezek önmaguktól megszűnnek, mielőtt művelők elunják az eredménytelen munkát. Ez a várható sorsa a szélsőséges formalista nyelvészeti irányzatoknak is. Megvan tehát minden remény, hogy a most elhanyagolt területeket, mint maga a funkcionális mondattan, a mondattani szókincsvizsgálat és szófajelmélet s a mondattani stilsztika, friss erők fogják munkába venni” (160). A recenziórovatban Kardos Orsolya Fábíán Zsuzsanna *Ricerche sulla valenza* című kötetéről ír, és itt is szerepel egy győztes szakdolgozat: Zsigmond Adél „a méreg az mandulaízű”. *A nézőpontosság kérdése és következményei a gyermeki gondolkodást érvényesítő kortárs magyar családregegyekben* című munkája.

Az első évfolyam negyedik számában találkozhatunk először idegen nyelvű dolgozatokkal, három tanulmánnyal, ezek a következők: Bánhegyi Mátyás: *Translation Studies, Power and Ideology: Text Linguistic Trends in the Analysis of Political Discourse* (Fordítástudomány, hatalom és ideológia: szövegnyelvészet a politikai diskurzus elemzésében); Somló Katalin: *Draußen, vor der Tür der Kramers. Intertextuelle Beziehungen zwischen Arno Surminskis Kurzgeschichte Die Kramers und der 5. Szene in Draußen vor der Tür von Wolfgang Borchert* (Kramerék ajtaján kívül. Intertextuális kapcsolatok Arno Surminski Kramerék című novellája és Wolfgang Borchert *Az ajtón kívül* című színművének ötödik felvonása között); végül Vegh Ivona: *Vodoprivredni hrvatsko–mađarski, mađarsko–hrvatski rječnik* (Horvát és magyar vízrajzi nevekről). Ezek mellett ebben a számban szerepel még egy ismertetés Veszelszki Ágnestől Jörg Meibauer *Pragmatik* című könyvéről és Karolina Kaczmareknek *Az utasítás kifejezőeszközei a jogi szakszövegben a deontikus modalitás tükrében* című, magyar nyelvű tanulmánya. Bánhegyi Mátyás dolgozatában először a hatalom és az ideológia kutatásának fordítástudományi vonatkozásairól, relevanciájáról ír, majd részletezi, hogy a fordítás hogyan segítheti elő a hatalom megszerzését és megtartását, illetve az ideológia megteremtését és reprodukcióját. Ezután bemutatja a szövegnyelvészeti irányultságú fordítástudományi kutatásokat a politikai szövegek fordításának a területén, majd számos tanulmányt ismertetve csoportosítja ezeket a fordítástudományi kutatásokat. Végül amellezt érvel, hogy a kritikai diskurzus elemzés legyen nagyobb mértékben jelen a politikai szövegek fordítástudományi kutatásának terén. Somló Katalin tanulmányában azokat az intertextuális kapcsolatokat fedi fel, amelyek a dolgozat címében szereplő művek között fennállnak. Ehhez bemutatja Arno Surminski és Wolfgang Borchert személyiségének és munkásságának azon közös pontjait, amelyek az intertextuális hivatkozások motívumaiként szolgálhatnak. Az elemzés ezután feltárja a Surminski-novella intertextuális utalásainak formai és tartalmi jegyeit, rámutatva ezek funkciójára is. A szerző végül arra a következtetésre jut, hogy az intertextuális hivatkozások gazdagítják Surminski novellájának gondolatiságát, bár félő, hogy az átlagolvasóhoz ennek csak töredéke jut el. Vegh Ivona tanulmányában a horvát és a magyar vízrajzi neveket vizsgálja. Karolina Kaczmarek dolgozatában a deontikus modalitás fogalmának értelmezése után a deontikus modalitást kifejező eszközöket tárgyalja, mégpedig elsősorban azokat, amelyek utasítást fejeznek ki. A vizsgálat tanulsága szerint a magyar Polgári törvénykönyvben szereplő, deontikus modalitást közvetlenül kifejező eszközökről megállapítható, hogy „a leggyakrabban használt eszköz a jelen idejű, 3. személyű ige (vagy összetett állítmány), ezek után a *kell* ige és a *köteles* melléknév” (238), a többi eszköz pedig lényegesen ritkábban használatos; a lengyel Polgári törvénykönyvben szintén a leggyakrabban használt eszköz a jelen idejű, 3. személyű ige vagy a szenvedő szerkezet. A dolgozatban megvalósított vizsgálathoz hasonló jellegű

kutatások igen fontosak, mert ahogyan a szerző mondja: „Magyarország és Lengyelország európai uniós csatlakozásával a két (jogi) nyelv is módosul, mivel az európai magyar nyelvű szövegeket nem a hazai jogalkotók fogalmazzák, hanem a fordítók. Az eredeti magyar és lengyel jogi nyelv jelenségeinek az elemzése elengedhetetlen, mert ha a fordítók nem tudják, milyenek a magyar jogi nyelv normái, könnyen átveszik a forrásnyelvbeli mintákat, ami gyakorlatilag az angol nyelvi mintáknak a célnyelvekbe való áthelyezését jelenti” (238).

A második évfolyamban összevonva jelent meg az 1. és a 2., illetve a 3. és a 4. szám. A 2011/1–2. jelzésűben Torma Katalin *Jellemábrázolás és jellemfestés a Šāhnâme Bīlān és Manī'e történetében* című hosszabb tanulmánya, Gazdag Vilmos *Az „ittas (részeg) ember” képe a magyar frazeologizmusokban* című kisebb közleménye és Bánhegyi Mátyás *Lynne Bowker Computer Aided Translation Technology: A Practical Introduction* című könyvéről írt recenziója mellett egy orosz nyelvű szakdolgozat is olvasható, ennek szerzője Borbély Angéla, címe: *Русско-польские лексические параллели* (Orosz–lengyel lexikai párhuzamok). Torma Katalin tanulmánya azt tárgyalja, hogy Ferdowsi a Šāhnámében, az iszlám hódítás előtti Irán történetét elbeszélő, 1000 körül keletkezett epikus munkájában milyen változatos eszközöket alkalmaz a cselekményben szereplő alakok jellemének a bemutatására. A kiválasztott szövegkorpusz, a Bīlān és Manī'e történetét elbeszélő rész, mintegy 1387 sorpárból áll. Ezt a részt a mű egyéb részeinél fiatalabbnak tartják, a témában született tanulmányok szerint ugyanis kevesebb jártasságról tanúskodik, mint az epikus munka egyéb részei. Torma Katalin viszont azt mutatja be, hogy Bīlān és Manī'e történetének poétikai nyelvezete változatos technikákat és szövegen belüli utalásokat alkalmaz, számos szöveghely egyenesen bravúros költői érzékről és gyakorlatról árulkodik. Gazdag Vilmos azt vizsgálja, hogy miképpen jelenik meg a „részeg ember” alakja a régi magyar frazeológiai egységekben. Bemutatja, hogy a közmondások és a szólások általában valamilyen dologhoz hasonlítják az ittas embert. Szemléletes példákkal illusztrálja a gyakori eufemisztikus megjelenítést is.

Az összevont 3–4. számban már két nagyobb tanulmány is szerepel: Wolf Angelika Szilasi Vilmos szerepét mutatja be Babits Mihály költészetében, Dziwońska-Kiss Dorota kognitív alapozottságú tanulmányának tárgya pedig a szem fogalmának nyelvi képe a lengyel frazeológiai kapcsolatokban és közmondásokban. Wolf Angelika tanulmányának célja az, hogy feltérképezze Babits Mihály és Szilasi Vilmos barátságának egyes állomásait, és rámutasson azokra a kapcsolódási pontokra, amelyek ösztönzőleg hathattak Babits háború előtti költészetére. Wolf ugyanis úgy látja, hogy Szilasi szerepe nem elhanyagolható Babits fiatalkori költészetének alakulásában és alkotói szemléletének későbbi változásában (bár a szakirodalom véleménye e tekintetben megoszlik). Két meghatározó kapcsolódási pontot mutat be: az egyiket Babits korai mitológiai tárgyú versei és Szilasi korai publikációi, a másikat *Az irodalom elmélete* című Babits-munka és Szilasi *A kritika elmélete* című dolgozata között. A dolgozat befejező részében *Az írástudók árulása* vita menetét összegzi, részletesen bemutatva Szilasi álláspontját is. Dziwońska-Kiss Dorota vizsgálatának az a célja, hogy rekonstruálja a szem szó által jelölt fogalom kognitív tartományának a lengyel frazeológiai kapcsolatokban és közmondásokban szereplő, illetve a mai lengyel nyelvhasználókban rögzült képben található tartalmát, valamint belső taxonómiáját. A dolgozat egyik tanulsága az, hogy itt is gyakori a tárgy és a(z) értékes, valamint csere-) tárgy metafora. Ezen kívül a lengyel nyelvű példák azt jelzik, hogy a szem többféle eszközként (mérőeszköz, éles eszköz, kommunikációs eszköz) is rögzült a nyelvben. Néhány példában a szem metaforikus kifejezéseinek forrástartománya a tűz, a szöveg/könyv, a talány és a kép, valamint olyan kifejezések is előfordulnak, amelyekben a szem mint élőlény (ember vagy állat) konceptualizálódik. A nyelvi anyag gazdagsága, sokszínűsége, változatossága végső soron azt is igazolja, hogy a szem nyelvi képe jelentősen eltér a szótári definícióktól és a világ tudományos képétől. A *Kisebb közlemények* rovatban Teplán Ágnesnek *A barátság melankóliája*. Péter Ágnesnek *Shelleyről, Keatsről és Hölderlinről* című, valamint Gedeon Saroltának *Dosztojevszkij magyarországi recepciótörténete 1945–1958 között* című írása jelent meg. Teplán Ágnes írásához Péter Ágnes két munkája adja a kiindulópontot: a „*Késhet a tavasz?*” *Tanulmányok*

Shelley poétikájáról és az átdolgozott *Keats világa* című monográfia. Teplán Ágnes azt emeli ki, hogy mindkét könyv elemzési stratégiájában kiemelt szerepet kap a barátság témája, mind az irodalomtörténeti dokumentumok, levelek vizsgálatában, mind az irodalmi szövegek kiválasztásában. Úgy látja, hogy a „*Késhe a tavasz?*” legérdekesebb részeit „a három szerző szövegei mentén kialakuló kölcsönhatások, valamint az ezekhez kapcsolódó elemzések képezik” (130), Shelley és Keats költészetének értelmezése pedig a két költő barátságának irodalomtörténeti dokumentumain keresztül éppúgy lényeges és elengedhetetlen narratívát biztosít a további kutatásokhoz, mint az eredeti szövegek és a magyar fordítások egymás mellé helyezése. Gedeon Sarolta tanulmányában Dosztojevszkij 1950-es évekbeli recepciótörténetét és 1956-tól kezdődő újrakiadásai folyamatának érdekes törvényszerűségeit, összetett jellegét tárgyalja, emellett annak az újjáéledő nagy irodalmi hatásnak az okát keresi, amelyet Dosztojevszkij az 1920-as, 1930-as évek után az 1960-as években gyakorolt Magyarország szellemi életére. Az összevont 3–4. számban végül az Angyalosi Gergely, E. Csorba Csilla, Kulcsár Szabó Ernő és Tverdota György által szerkesztett *Nyugat népe. Tanulmányok a Nyugatról és koráról* című kötetről olvashatunk ismertetést, ennek szerzője Németh Ákos.

A harmadik évfolyamnak eddig két száma érhető el a világhálón. Az elsőben három tanulmány található. Baranyai Mihály a szecesszió nyelvi jellegzetességeit: az érzéki érzetek, az illúziók, a művészet területeiről vett díszítő motívumok, a díszítő stilizáció megjelenését és a szó-, valamint a mondszerkesztés szintjén megjelenő indázó szerkezeteket vizsgálja Kaffka Margit novelláiban. A vizsgált korpusz a második pályaszakaszhoz (a *Nyugat* indulásától a világháború kitöréséig) tartozó néhány jellegzetes novella: *Csendes válságok* (1909), *Külön úton* (1909), *Asszonyok* (1910), *Süppedő talajon* (1911), *Fekete karácsony* (1913). Baranyai részletes elemzése azt mutatja, hogy Kaffka Margit írói nyelvhasználatára „feltűnően jellemző a díszítő elemek kedvelése, a dekoratív jelzők, a díszítő hatású érzéki érzetek, a különös, bizarr motívumok, a művészetek és a misztikus Kelet világából vett képek használata. Gyakran él a lírai költészet eszközeivel (alliterációk, szinesztéziák) prózai írásaiban is, szívesen alkalmazza a zeneiséget keltő akusztikai hatásokat, hullámzó, indázó mondszerkezeteket, amelyek jóvoltából novelláinak nyelve erősen költői, lírai lesz. Ugyanakkor kevésbé él a stilizáció és az állóképszerű, statikus leírás lehetőségével, valamint novelláira nem egyforma mértékben jellemzőek a szecessziós vonások” (10). Dziewońska-Kiss Dorota és Fábíán Krisztina *A „szem” fogalma az angol, a lengyel, a magyar, az olasz és az orosz nyelv frazeológiai kapcsolatainak tükrében* című dolgozatának célja a *szem* fogalom nyelvi képének rekonstruálása az öt nyelvben. A vizsgálat tárgya elsősorban a fogalom konceptualizációja az adott nyelvekben, emellett a *szem* fogalom belső taxonómiájának leírása, a nyelvben elfoglalt státuszának meghatározása és a fogalom nyelvspecifikus vonásainak jellemzése a nyelvi adatok fényében. Márkus Andrea a halál nyelvi képéről ír tanulmányában a szerb és a magyar frazeológiai kapcsolatok tükrében. A vizsgálat elméleti alapját Bańcerowski Janusz modellje adja. A korpusz alapján a szerző ezekhez a főbb következtetésekhez jut: „a halál képének hasonlósága a két nyelvben egyrészt a keresztény tradíción alapul, másrészt az évszázados egymás mellett élésnek köszönhető. A keresztény hithez köthetőek a temetkezéssel, a lélekkel, az Istennel kapcsolatos frazeologizmusok. [...] A humoros, gúnyos és groteszk jelentéstartalmú frazeologizmusok közötti hasonlóságot a két kultúra és a két nyelv kölcsönhatásának lehet tulajdonítani” (44).

A harmadik évfolyam második száma az előzőhöz hasonlóan három tanulmányt közöl. Németh Luca Anna *Az irodalmi modernség egy szervezeti kísérlete – A Vörösmarty Akadémia története és szerepe a 20. század elejének irodalmi életében* című, adatokban gazdag dolgozatában a XX. század eleji irodalmi modernség, egyben a társadalmi és a nemzeti progresszió rövid életű, ám fontos képviselőjének, a Vörösmarty Akadémiának a bemutatására vállalkozik a Petőfi Irodalmi Múzeumban fellelhető hagyatékok, illetve egyéb korabeli dokumentumok, levelezések és újságcikkek alapján. Horváth Krisztina *A kettős állítmány jelenségének vizsgálata a mai magyar nyelvben* című dolgozatának célja az, hogy „minél alaposabban bemutassa a jelenséget, és megpróbálja megválaszolni a vele kapcsolatos kérdéseket, különös tekintettel állítólagos terjedésére és ennek okára” (80). E cél érdekében a szakirodalmi áttekintés után a *Magyar nemzeti szövegtár*

saját gyűjtéssel kiegészített korpuszán végzett gyakorisági felmérés eredményeit mutatja be. Robin Edina *Fordítások újraserkesztése. Mit tesz a szerkesztő a fordított szöveggel?* című dolgozatában az újrafordításról és az újraserkesztésről (lektorálásról) szóló elméleti kérdések rövid összefoglalása után C. S. Lewis (1898–1963) angol író klasszikus, *The Lion, the Witch and the Wardrobe* (1950) című gyermekregényének két magyar kiadását – *Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény* (1988), illetve *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény* (2006) – veti egybe. Az elemzések alapján azt foglalja össze, hogy milyen műveleteket végzett a lektor, mire helyezett hangsúlyt, és mitől javult a fordított szöveg minősége az újraserkesztés során.

A filológia és a *Filológia.hu* szerepéről

Befejezésül a folyóirat értékeiről, eddigi eredményeiről szólok összegzően, röviden. Ehhez hadd idézzem újra Nyomárkay István fent már említett, *Filológiánk tegnap és ma* című előadásának egyik, a filológia mibenlétére, szerepére vonatkozó gondolatát: „az egykor csak a klasszikus görög és római szellem tanulmányozását szolgáló diszciplína funkciója, területe és így jelentése is bővült, miközben magát a fogalmat röviden meghatározni továbbra sem lehet. Egy biztos: benne van a nyelv és az irodalom szeretete, s a minél jobb, alaposabb megismerésre való törekvés, tehát a folyamatos tanulás is” (6). A *Filológia.hu* ennek a szerepnek minden kétséget kizáróan és magas színvonalon eleget tesz: őrzi a klasszikus filológia legfőbb értékeit, módszereit, ugyanakkor nyitott az új nyelvészeti, irodalmi irányzatok felé is. Mindennek alapja pedig a „nyelv és az irodalom szeretete” – és tegyük hozzá: tisztelete. Ebből a szeretetből és tiszteletből fakad természetesen a „minél jobb, alaposabb megismerésre való törekvés, tehát a folyamatos tanulás is”. Bízunk abban, hogy ennek a törekvésnek az eddigiekhez hasonló színvonalat, eredményeket mutatva hosszú-hosszú időig fóruma marad a *Filológia.hu*, hozzásegítve ezzel olvasóit, köztük a magyartanárokat is a nyelv és az irodalom még erősebb szeretetéhez és jobb megértéséhez, megismeréséhez.

Pethő, József: An online journal of filology

Az írás szerzőjéről

Pethő József

Nyíregyházi Főiskola, Nyíregyháza Magyarország

pethojos[kukac]nyf.hu

<https://orcid.org/0000-0002-5680-6738>